
DWUWYKŁADNY (6) ai

a *jasne*.

sg f G dwuwykładn(e)j (1). ◊ n N dwuwykładn(e) (2). ◊ G dwuwykładn(e)go (3).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Mogący być dwojako tłumaczony, mający dwa znaczenia, dwuznaczny (6) : takowe zátrefnowanie/ z rzeczy/ ábo słowá dwuwykładnego/ podoba sie lkoro naybárziej ludziom GórnDworz P7v; Więc iż takowego dwuwykładnego rzeczenia sílá iest ípołobow GórnDworz P8v; To tu y wślyfzał/ taką odpowiedź íakiej nie czekał/ j to słowo dwuwykładne Kozieł/ ímiechu przyśporzyło. GórnDworz P8v, P7, P7v, P8.

W charakterystycznym połączeniu: dwuwykładne słowo (5).

BZ